

La frase del dia

“No volem el control de la crítica al govern, sinó una gestió ordenada de la crisi per evitar la desinformació”

Fernando Grande-Marlaska, MINISTRE DE L'INTERIOR DEL GOVERN ESPANYOL

El conte

Isidre Grau

Memòries dos

Als que troben en la pandèmia temps i inspiració per escriure

El primer volum de les meves memòries va ser un èxit (cinc edicions) i l'editor Bruc insistia en la segona part, que la volia ja. I vaig estar cinc anys sense prou temps (ni motivació) per concentrar-me i ell ja em feia mala cara quan coincidíem en públic.

Els primers dies, el confinament se'm va indigestar. M'ajornaven una exposició antològica i em suspèien el viatge a les illes gregues, a més de trencar els meus hàbits de noctàmbul. Però al quart dia ho vaig veure transparent: era la gran ocasió per dedicar-me a la segona part de les memòries. Havia perdut la dèria de compositor i pintar se m'estava fent massa rutinari; en canvi, remenant arxius em vaig apassionar amb la pròpia biografia.

A la primera part havia cobert fins als vint-i-vuit anys, és a dir des del naixement a Mèxic DF, de pares exiliats, fins al debut a la Barcelona del Zeleste, tan aclamat. Hi desfilaven les meves coneixences dels exiliats catalans, no tan sols de Mèxic sinó també de Xile i l'Argentina, ja que als divuit anys m'havia escapat amb moto i motxilla de Chiapas cap avall. Ara bé, el ganxo principal, segons en Bruc, era el retrat canalesc de la Barcelona *underground* des que vaig arribar, el 65, fins a la irrupció al Zeleste.

Ara em tocava la crònica dels fulgurants setanta, des dels concerts amb la policia al darrere fins als esperpents de la Transició. I és clar, la polèmica crisi del 82, quan vaig dissoldre el grup per sorpresa. En un segon bloc parlaria del retir a Formentera, on vaig descobrir la passió per la pintura i l'ecologia, de manera que no vaig tornar a l'escena internacional fins a disposar de prou producció perquè l'agent holandès

m'organitzés una exposició que rodaria per París, Londres i Ginebra, abans de l'esperada reaparició a Barcelona.

El tercer bloc estaria centrat en la meva intensa relació amb l'art modern, incloent-hi aquells articles crítics que en el seu moment van aixecar ampolles. Aquí no deixaria de banda la relació amb l'actriu Silvia Brai i amb la professió teatral (en Bruc hi havia insistit especialment), amb morbositat assegurada. I tancaria (també per consell de l'editor) amb les meves vinculacions polítiques en aquesta darrera dècada tan convulsa. Tot, ho posaria tot.

I així ho he fet, en aquests mesos hipnòtics, absorbit per l'escriptura. No negaré els alts i baixos, a tanta distància de tothom, però l'envergadura de l'obra em compensava de tantes hores grises. No m'esperava un confinament tan llarg, tot i que en les darreres setmanes temia que s'acabés massa aviat. Va ser un miracle que acabés la feina just el dia abans de poder sortir al carrer.

Molt convençut, vaig enviar el document a l'editor, tot demanant-li cita per negociar el contracte. Em va sorprendre un silenci massa llarg, però em constava que la represa editorial estava sent dura. Una setmana sense notícies i li vaig enviar un *whatsapp*; llavors em va proposar un cafè a cinc dies vista.

Avui, al bar de costum, m'ha caigut l'ànima als peus. Quin aspecte de ressuscitat, tan prim i fent ulleres. Diu que ha estat ingressat pel virus i encara en paga les seqüeles. Amable i proper com sempre, però divagant sobre el meu tema. Que sí, que en té un informe de lectura molt favorable. Que sí, que li interessa publicar-lo..., però no d'immediat.

– Buff, em faràs esperar al 2021? –no he pogut amagar el disgust.

–Amic meu, no parlo d'un any. Aquests dies n'hi ha molts que se t'han avançat, noms de *solera*, i estem desbordats d'originals. Tothom s'està preparant pel *boom* de la Literatura Pandèmica, que superarà, de llarg, la del Procés i...

–I...? –he fet amb un fil de veu.
–A nosaltres ens imposen un trenta per cent menys de pressupost.
–Apuntes al 2022?
–Posa-li el 2024, si no hi ha cap altra pandèmia, una guerra o una vaga mundial de lectors...
He tornat deprimat. Ja m'estic replantejant si tornar a la música o a la pintura.

MARIONA

Sísif

Jordi Soler

